

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

KUR PARKI
AÇILDI,
MİLLETİMİZE
HAYIRLI
OLSUN!

ŞU SIFIRLARI
ATTIK MI
SORUN KALMAZ

10 LİRAYA
GİDECEK MİŞ
İKİ GÖZÜMÜN
ÇİÇEĞİ!

FAİZ!
HADI İN DE
BİRAZ
KARDEŞİN
BİNSİN!

Apron

Kanık sayamıyorum. Her ilginç olaya ilk sefermiş gibi şaşırıyorum, her üzücü durumda ise tekrar tekrar kahroluyorum. Bu kanık sayamamayı takiben kahrolma hâli, halk aşığı idealist bir politikacı için çok değerli bir karakter özelliği olabileceksen hayatını şakalar yapıp soytarıllık ederek kazanan benim gibi biri için çözümsüz bir kariyer zaafı oluyor. İşten atılan birini görünce üzülüyorum, aynı kişinin Twitter'da iş aradığını görünce tekrar üzülüyorum. Sokakta dilenci görünce üzülüyorum ki ABD'de, Avrupa'da bile olan bir kültür. Birileri ölünce üzülüyorum. Henüz ölmemiş başka birilerinin ölebileceği aklıma gelince üzülüyorum. Üçüncü sayfa haberlerine üzülüyorum. Bazen birinci sayfa haberlerine de üzülüyorum. Hatta ciddi sakatlıklar varsa sondan bir önceki sayfadaki spor haberlerine bile üzülüyorum.

Elbet bu satırları okurken şöyle diyenler olacak, "Ee biz de üzülünüz bunlara, bir sen misin vicdanlı?" Onlara cevabım bir delikanlıya yakışmayacak derecede anlayışlı ve barışçıl olacak. Hayır tabii ki bir ben öyle değilim. Ama ben bebek gibi üzülüyorum. Hakkını veriyorum. Üzülmeye vakit ayırıyorum, yüzümü düşürüyorum, postürümü kaybediyorum. Boyum kısalıyor, kamburum çok daha kavisi bir hâl alıyor. Sizler hayat böyle n'apalım deyip geçerken ben hiçbir şey demeden geçiyor, bir köşeye çöküyorum, "Neden böyle?" diye düşünüyorum. Bir süre sonra dikkatim dağılıyor ama o hüzün gün boyu başımın arkasındaki ağrı formunda benimle dolaşıyor.

Her şeye bu kadar hakkını vererek üzülünce işler aksıyor. Gösteri yapılacak, podcast kaydedilecek, yazı yazılacak... Toplumun görev dağılımında bana bunları yerine getirmek düşmüş ama neşesizken yapamıyorum. Benim gördüklerimi çok kanık sayan birçok arkadaşım var. İşin garibi benden daha kötü insanlar değiller. Birçok açıdan iyi bile olabilirler. Ben boş boş üzülüyorum. Onlar üzülmeyp disiplinli bir şekilde üretime katılıyor, gayri safi milli hasılayı yükseltiyorlar, üzülmediğim birçok olaya dolaylı yoldan yardımcı oluyorlar.

Tavsiye sorduğumda ise cevapları, "Böyle gelmiş böyle gidecek üzülünce bir şey değişmiyor." Böyle olunca eski dönemlerde de üzülecek birçok olay olduğunu ama denk gelmediğim için üzülmediğimi fark ediyorum. İşler iyice çığırından çıkıyor. Benzer bir şekilde cerrahlar da önlerinde gerçekleşen trajik olaylardan pek etkilenmiyor gibi. Bacaklar kopuyor, aileler dağılıyor; onlar ellerinde kahveleriyle mesailerine gidiyorlar. Belki soruna dair doğrudan bir müdahale gücünün getirdiği vicdani rahatlıktır belki de bin kere böyle vakalar görmenin sağladığı bir hissizlik.

Çözüm olarak hissizleşmeyi denemek istedim. İnşaya çekilip her şeye toptan üzülme kararı verdim. Planıma göre bir buçuk ay ağlayıp sonraki 11 ay rahat ve neşeli olacaktım. Bütün işlerden izin alıp Ayvalık'ta 1+1 taş Rum evi tuttum... İlk 10-15 gün muhite alışma, market alışverişidir, tüptür, ocaktır, uyku düzenidir geçti gitti. Sonra düzenli bir şekilde üzülmeye başladım. Akrabalarımın başına gelenler, çocukluk arkadaşlarım, lisedekilerin trajik hikayeleri üniversite, sokakta gördüklerim Ayvalık'ta gördüklerimden doğaçlama hüznler, Latin Amerika Afrika Uzakdoğu... Bildiğim veya yeni öğrendiğim bütün üzücü olaylara pür dikkat yoğun ve samimi bir şekilde üzuldüm.

Her şeyi kanık sayıp gayri safi milli hasılayı yükselten arkadaşlarımdan birisi Ayvalık'ta olduğumu öğrenip kafa dağıtmaya geldi. Benim de kafamı dağıttı. Balık yedik, rakılar içildi, kendisini terk eden eski sevgilisini anlattı. Hiçbir şeye üzülmezen adam dünyanın en sıradan ayrılık hikayesinden dev bir tragedya çıkardı. Deli gibi ağladı. Bu sefer de ben üzülemedim.

Arkadaşı gönderdikten sonra kalan bir haftamı son on yılda yaşadığımız toplumsal olaylara üzülmeyle ayırdım. Ama sonlara doğru ben doğmadan önce olanlar geldi aklıma. Hem ülke hem dünya... Oradan ne oldu nasıl oldu bilmiyorum, en son 1600'lü yıllarda yaşayıp gün yüzü göremeden ölüp gidenlere üzülüyordum. Günleri denkleştiremedim, yettirmedim. Gözlerim dolu dolu İstanbul uçağına bindim. İnce transfer aracına bindik. Apronda mırın mırın dolaşınca birden keyiflendim. Nedense bu olayı çok seviyorum, dev uçaklar, sakın sakın yürüyen görevliler, her yerde parlak ışıklar ve şehir içinde yakalayamayacağınız nezhilikte insanlarla dolu bir modern otobüs. Ulan nereden bu komedi işine bulaştık, diye düşündüm, şimdi transfer aracında şoför olmak vardı. Kesin bilmediğim, göremediğim sıkıntılı yanları vardır tabii.

CENGİZ ÜSTÜN

BÜLENT ÜSTÜN

Uykusuz

Bu yılın ilk 6 ayında ülke genelinde açılan her 2 işyerinden 1'i kapısına kilit vurdu.

50 kuruş basmak için kullanılan madenin maliyeti 66 kuruş oldu.

Tayyip Erdoğan, 10 büyükelçi krizine ilişkin konuştu: Türk yargısı kimsenin emrine girmez.

Big Trouble in Little China (Küçük Çin'de Büyük Bela)

Türkiye'de Küçük Çin'de Büyük Bela ismiyle gösterilen Big Trouble

in Little China, dergicek en sevdiğimiz yönetmenlerden olan John Carpenter abimizin elinden çıkma, başrolde Kurt Russel'la 1986 tarihli bir klasik. Bir kuşağın sinemalarda, sonraki kuşakların video kasetlerle evde defalarca izlediği "kült" tabir edilen muazzam bir film.

Buradaki "Küçük Çin" elbette Amerika'nın muhtelif şehirlerinde "China Town" adıyla bilinen ve ağırlıklı olarak Çinli kardeşlerimizin ikamet ettiği mahallelerden birini sembolize ediyor. Hatırlayacaksınız Türkmenistan Cumhurbaşkanı Berdimuhamedov Abdullah Gül'e bir at hediye etmişti. Ama bunu hatırlamıyor bile olsanız, 1950'lerden itibaren başlayan ve 1980'lerde doruğuna çıkan "Küçük Amerika" söylemini hatırlarsınız diye tahmin ediyorum. Bir takım siyasetçi belki yarın belki yarından da yakın bir "Küçük Amerika" olacağımıza gönülden inanmıştı. Bu söylemin 1980'lerde daha fazla kullanılması tesadüf değil: 24 Ocak kararları ve 12 Eylül darbesinin ardından Türkiye serbest piyasa ekonomisine geçmiş, kambiyo rejimi kaldırılmıştır. Serbest piyasa ekonomisiyle sadece döviz alışverişi ve dövizle alışveriş değil aynı zamanda döviz kuru da serbest kaldı. En belirgini tekstil olmak üzere sürekli değeri azalan lira sayesinde ihracatçılar zenginleşirken, ücretli çalışanlar aynı sebepten her geçen yıl fakirleşmeye başladı. Kimsenin maaşı enflasyon oranında artmadı falan feşmekan. Bir yandan, küçüğünü büyüğünü bilmem ama, bir dönemin kölelik rejimi sayesinde ucuza bol miktarda pamuk vs. üretip Avrupa'ya satan ve zenginleşen Amerika'sı olmuştuk bile. Zaten kimse bize "Küçük Amerika" olacağız derken

hangi yüzyılın Amerika'sı olacağımızı söylememişt.

Yakın geçmişte ise daha önce yaşamadığımız bir, neredeyse sıfır enflasyon dönemi yaşadık. Döviz kuru, yıllarca yatay seyir izledi. Bunun bir nedeni olmalıydı elbette ama ülkenin yıllık büyüme ortalaması değişmediğinden, yani hiç de öyle fazladan büyümediğimizden; anlaşılan o ki bu bizden değil, dışarıdan kaynaklanan bir durumdu. Bu dönemde faizler düştü, dolar sabit kaldı ve Türk Lirası o kadar değerli kaldı ki, bizim gibi orta ve orta alt sınıftan insanlar da, 80'lerde ancak çok zenginlerin yapabildiği, yılda birden fazla yurtdışı gezisini yapabilir oldular. Tatlı tatlı yedik paraları.

Nedenlerini iktisattan anlayan arkadaşlar yazar çizer ama neticede 2013'ten itibaren bu tatlı rüya sona ermeye başladı. Amerikan Merkez Bankası bütün dünyaya pompaladığı dolarları çağırma, faizleri yükseltme eğilimine girdi. Böylece bizim gibi ülkelere gelip yatırım yapmış olan fonlar falan ABD'ye dönmeye başladı, e giderken de parayı çektiler. E yalnız o çektileri parayı biz çoktan yemiştik be hacı dayı? O yıllarda oluk oluk akan dolarları ileride düzenli olarak kazanacağımız işlere değil de, bir an önce kâr edeceğimiz (ama bir daha da kâr edemeyeceğimiz) inşaatlara gömüp durmuştuk. E herifçioglu da parasını istiyor, bu da öyle "Az bekle, ben de sıkışığım, bir yerden para bekliyorum" diye oyalayabileceğiniz biri değil ki, atıyorum koskoca Norveç'in emeklilik fonu falan. İster istemez bulup buluşturup vereceksin. E o zaman da yükseliyor bu kur işte.

Yani sevgili arkadaşlar, abilerim, ablalarım, belki inanmayacaksınız ama bana öyle geliyor ki, döviz kuru ülkemizi yönetenlerin fevri çıkışları yüzünden artmıyor. Tam

tersine, döviz kuru arttığı / artacağı için böyle fevri çıkışlar geliyor.

Yani ne bileyim, hiç kimse konuşmasa da, hem dünyanın genel gidişatı hem de bu merkez bankası politikasıyla bu kur artacak, başka yolu yok. Böyle fevri çıkışlar bir ihtimal artışı hızlandırmaya bir ihtimal de artışın nedenini gölgelemeye yarıyor olabilir. Milyonlarca işsizimiz var. Eğer bir ihtimal asgari ücretlerin bizden daha fazla olduğu Çin'den biraz olsun pazar payı kapabilir de "Küçük Çin" olabilirsek, Küçük Çin'deki bu büyük belayı bir ihtimal savuşturabiliriz. Hem biz Çin gibi, ülkeye yatırım yapmak isteyen her yabancı yatırıma ortak olmaya da kalkmayız, gelsinler fabrikalarını kursunlar, mallarını üretip üstelik Çin'den de kolay, tırlarla Avrupa'ya taşısalarsa, bu esnada ettikleri kârı alıp yarılarında da götürseler sağladıkları istihdam bile yeter. İş gücümüz, bakmayın Çin'in yerine talip olan diğer ülkelerin hemen hepsinden iyi. Hem çalışkanız, gıkımız çıkmıyor çalışırken, fazla mesai falan istemeyi aklımıza bile getirmiyoruz hem sendikamız yok gibi bir şey hem de vallahi çok ihtiyacımız var.

En az üç çocuk isteğinden itibaren, bizim de dergide sürekli olarak dile getirdiğimiz bir şüpheydi bu: Küçük Çin olma yolunda gibi görünüyoruz. Ha bunu TÜSİAD'ıydı, MÜSİAD'ıydı da dile getiriyor zaten. Hele son

iki yıldır bu iyiden iyiye arttı. Gelinek noktada Türkiye'de asgari ücret şu an için Çin'den düşük. Maliyetimiz biraz daha düşse yarı fiyatına mal edeceğiz. Yani bana öyle geliyor ki iktidar partisinden dile getirilen "Kurun yüksekliğini görüyoruz ama inanın hepsi kontrol altında," sözünde bir doğruluk payı var. Fakirliğimizin sebebini de işte, böyle fevri çıkışlarla sağa sola yüklüyoruz, oluyor bitiyor. Yapacak bir şey yok, bizim kısmetimize de bu çıktı işte.

SON

KRALİYET AİLESİ

'Hayaller gerçek'ler

Hayalleri bir ağaca ya da bitkiye benzetiyorum. İkisi de aynı şey aslında. Hayalleri bunun dışında ilk gününden itibaren dünyaya birlikte geldiğiniz bir hayvana, bir canlıya da benzetiyorum. O canlıyla her gün bir aradasınız. Ondan kaçamıyorsunuz ama onunla yaşamının bazı sorumlulukları da var.

Birlikte yaşıyorsanız, onları da yaşatmanız

gerekir. Suyunu, yemeğini, sevgisini, emeğini, vitaminini, uykusunu, güneşini eksik etmemeniz gerekir. Yoksa hayalleriniz içinde hep olgunlaşmamış bir filiz olarak kalıyor ya da bir noktada bakmadığınız için yitip gidiyor. Kuruyor, bitiyor. Hayalleri kuruyan insanlar da genelde kendilerinin dışında kimseye ilham olamıyor, hayat denen şu pis ve ağır yükün bir ucundan sizin için tutup hafifletemiyor, yol açmıyor, önünüzü daha net ya da daha geniş görmeyi sağlayamıyor.

Hayallerin kadar varsın aslında. Yoksa standartların içinde, artık bulunduğu çağ, yönetim, atmosfer koşulları neyse ona adapte oluyorsun. Aslında adapte de değil, azapte oluyorsun. Hep azap çekiyorsun hayalin solup gidince.

Ama işin güzel bir tarafı daha var, hayallerinin yetiştirdiği "toprak" hiçbir zaman, sen ölene dek, bereketini, verimliliğini, anaçlığını kaybetmiyor. İstersen 78 yaşında bul o amacını, ister 7 yaşında bir kemanın tellerine dokunduğun zaman. Hiç fark etmiyor. Ne zaman istersen o zaman ona biraz daha su, vitamin, sevgi, güneş ya da ışık ya da ilgi gösterebiliyorsun. O da ilgine ve alakana, sevgiye, daha da büyümenin açlığıyla ve isteğiyle yaklaşıyor. Sen ona bir adım atsan, o sana iki adım koşuyor. Hayallerin imkansız gibi olmasının ve aslında çoğunun erişilebilir olmasının da güzelliği bu ikilemde. Her an yeni bir hayalini yetiştirmeye niyet edebilirsin. Niyet de yeterli olmuyor ama başlangıçtan önce geldiği için kendisine de zamanı gelince gereken saygı göstermemiz gerekiyor. Çevrenizde sizi etkileyen, size ilham veren, sizin kafanızı karıştıran, hiç aklınızda olmayan şeyleri aklınıza damlatan tiplere bir bakın.

Evet, genelde çoğunun bir ya da bir çok derdi var ama kendilerini hayallerinin içine atmaya cesaret etmiş tipler / canlılar bunlar genellikle. Tabii arada tamamen başka bir boyuttan gelmiş, bizimle birlikte bu yaşama tanık olmasının tek amacı bizlere bambaşka şeyler göstermek olan canlılar da var. Bazısı dev bir ağaç, bazısı 400 yaşında kutupların buzun ve sıfırın altında yaşayan bir köpekbalığı. Bazısı bir ressam, şair, insan, kedi, sincap, köpek, heykeltıraş, yazar, muhabbetçi ya da eğlenceli bir canlı oluyor. Eğlence hayali yaşarken hemen yanınıza gelmeye başlıyor. Hemen kucığınıza yavru bir kedi gibi sokuluyor. İsterseniz sizinle oyun oynuyor, kulağınızı, burnunuzu ufak dişleriyle kemiriyor ama sizi ayakta ve yaşamda tutuyor sevgisiyle. Siz onu ne kadar severseniz, o size hiç tahmin edemeyeceğiniz güzelliklerini, yaşamın zevkli ve mutlu anlarını sunuyor... Ve bu davranışından hiçbir zaman vazgeçmiyor. Ta ki siz ondan vazgeçene kadar.

Gökçe de hayallerinden vazgeçmeyecek ve bizi başka yerlere, üzgel yarınlara, birbirimizi ve tüm yaşayanları sevdiğimiz bir geleceğe götürecektir. Çünkü hayaller, demin de demiştik. Her an yetişir. Toprağı verimli, ilgiye karşı da sevgi doludur.

Karadeniz Bölgesi'nde çevre sorunlarına çizdiği tablolarla dikkat çeken ressam Gökçe Erhan'ın, Trabzon Çamburnu'ndaki Gökçe Mahallesi'ndeki 2 katlı ve kendisinin yeniden restore ettiği yöresel mimarili evinde, cumartesi akşamı belirlenemeyen nedenle yangın çıktı.

Alevlerin kısa sürede sardığı evden son anda çıkan Gökçe'nin ihbarıyla adrese itfaiye ekipleri sevk edildi. İtfaiyecilerin müdahalesiyle yangın söndürüldü. Yangında ev, kullanılamaz hale geldi.

Gökçe'nin basın açıklamasına saatler kala evinin yanması üzerine jandarma ekipleri, çıkış nedeni henüz belirlenemeyen yangınla ilgili 'kundaklama' şüphesiyle inceleme başlattı. Gökçe, yangın öncesi evinin arka tarafında ses duyduğunu belirtti.

"Biz atalarımızdan kalan aile evimizi kaybetmiş olsak da bu geri getirilebilir bir şey. Ben bir ressam olarak oradaki her ayrıntıyı aynı şekilde resmedebilirim. Yanan evimi tekrar ayağa kaldırayabilirim ama denizi kaybettiğimizde bu geri döndürülemez"

CEM GÜVENTÜRK

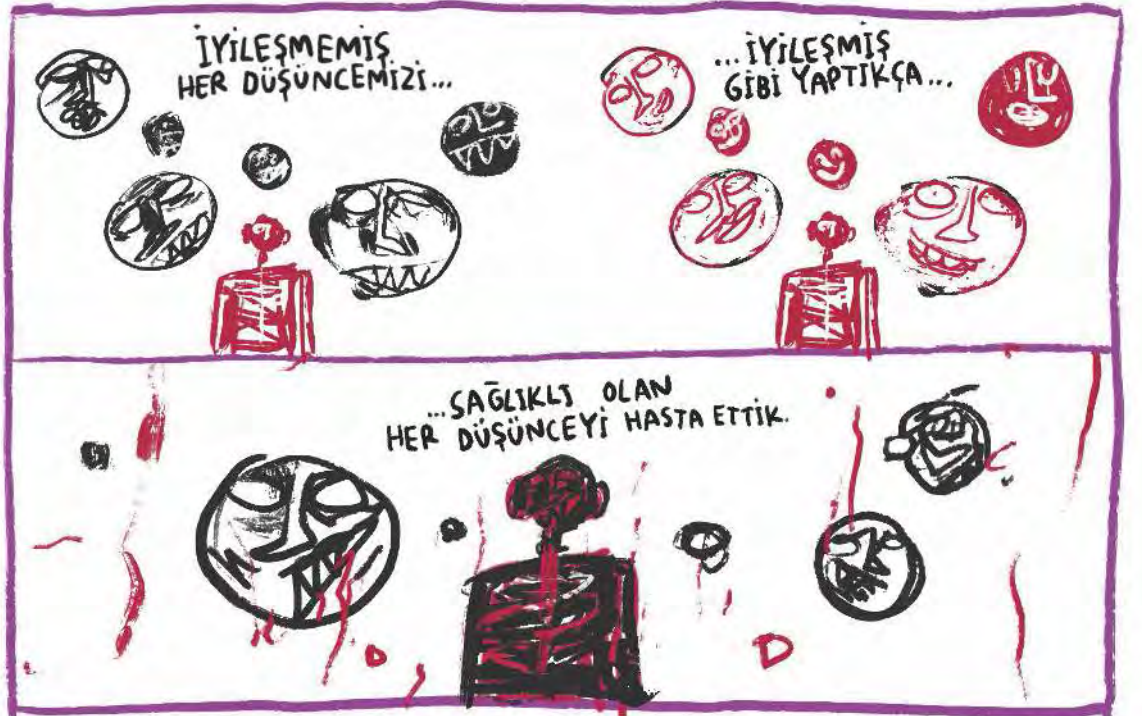

GELİŞİP İLERLEDİKÇE...

... ARTIK DİĞER İNSANLARA ...

BİR ÖZÜR VEYA AÇIKLAMA BORÇLUYUZ...

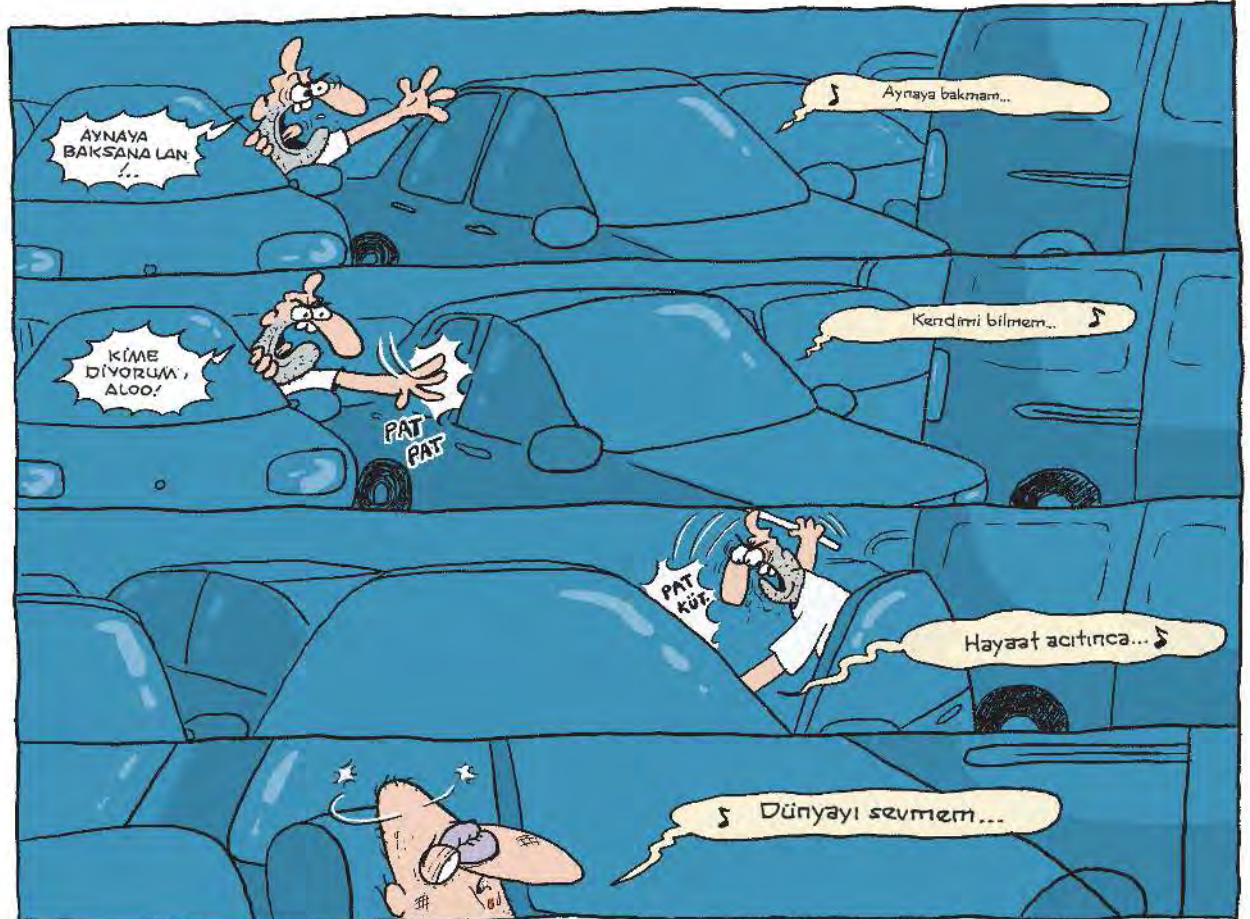
KÖPEK BALIĞI

Sosa batırdığım baharatlı patatesimi büyük bir huzurla ağzıma götürüyordum ki telefon çaldı. Eski bir dostum rüyasında görmüş beni. Birlikte Bozcaada sahillerinden birinde yüzerken iki köpekbalığı tarafından saldırıya uğramışım. Dostum korkup panikle kıyıya yüzmüş. Bense etlerim bedenimden parça parça koparılırken, suratımdaki vakur gülümsemeyi son anıma kadar korumuşum. Sanki başıma geleceklerden haberdar gibiymişim. "Rüya burada bitiyor, iyisin değil mi, bir şeyin yok?" Üçüncü sınıf Hollywood oyuncusu gibi resmedilmiş olsam da bir başkasının bilincinde yer kaplamak hoşuma gitti. "Başka ne oluyordu, iyi düşün." Ne öncesini, ne de sonrasını hatırlamıyordum. Elimizdeki bilgiler ışığında dostumun olası telepatik yeteneklerini sorgulamak adına hayatımda "Köpekbalığı" rolü oynamaya ihtimali olan insanları düşünmeye başladım. Bir süre aklıma kimse gelmedi.

"Hiç kimse mi istemedi kötülüğünü?" Yüksek ihtimalle istemiştir. Bilerek canımı yakmak, paramparça etmek isteyenler olmuştur. Sorun şu ki bunların hepsini "Muhtelif hatalar" olarak görme eğiliminde biriyim. Saf kötülükle her karşılaştığımda ona şaşırmaı tercih ettim. Her şeyin iyi ve kötü hallerinin olabileceğine olan merkezci duruşum, aşırılıkları karikatürize etmeme neden oldu. İdealde inandıklarına direkt karşı duran, kötü olduklarını düşündüğüm ve aslında kin tutmam gereken insanlara sırf üşendiğimden tavır bile koymadım. Kin tutmak birçokları tarafından milli etiğimize ters düştüğünden hor görülse de sorumluluk ve duruş sahibi olmayı gerektiren, erdemli bir davranıştır. Kin tutulan insanlara karşı istemsiz de olsa dikkatlice konumlanırken, kin tutanın açtığı yolun değerini göz ardı ederiz. Affedenlerin, alttan alanların, araya girip barıştıranların, yakıştıramayanların eyyam dolu şark sofrasında tatlar kaçmasın diye hayalet gibi yaşayıp gideriz. Uzun bir düşünmenin sonunda yine dönüp dolaşıp tüm nefretimi lise kimya hocama aktarmayı başardım. Tüm sınıfın ortasında bana ileride çöpçü bile olamayacağımı söylemişti. Sınıf camının penceresinden okul bahçesinde yere dökülen yaprakları süpüren müstahdem Ömer Abi'ye baktım. O da bir an yaptığı işi bırakıp bana döndü. Smells Like Teen Spirit'in klibindeki müstahdem gibi, havası ve tarihe tanıklık eder bir hali vardı. Kendimi çöpçü olmanın dünyanın sonu olmayacağına inandırıp rahatladım ve cahilliğin erdemine belki de ilk defa o gün tutunup haykırdım: "Bilmiyorum hocam, rezonans ne demek bilmiyorum ve bilmediğimin de farkındayım."

Geldiğim noktada kimya hocam haklı çıkmış olabilir. Bugün bir çöpçüyle bankaya gitsek ihtiyaç kredisini bana değil ona verirler. Birlikte vize başvurusunda bulunsak sigorta girişimin olmadığı yüzüme vurularak red yerim. Belki çöpçü halden anlayan biriye bana referans mektubu yazıp seyahat sponsorum olmayı kabul eder, bilemem. Belki de kimya hocam ve benzeri değerbilmezler yüzünden tavır koyar ve kılını kıpırdatmaz. Karşısındakini yermek için başka değerlerin üzerine basıp geçmekten çekinmeyen patavatsızlardan bahsediyorum. Benim işe yaramazlığımı, tembelliğimi tanımlamak için kendi kelimelerini kullansaydı; şimdi spiritüel muhabbeti gittikçe kabak tadı veren eski dostumun rüyasındaki köpek balığı yerine onu koymak zorunda kalmazdım. Oyunun cahil insanlarla bir olmadığını haykırmak için çobanlık mesleğini gömenler gibi. Bu insanlar her sene bir üniversite sınavı birincisi çıkarıyorlar. Mesleklerinin itibarlarını kurtarmak için daha ne yapmaları gerekiyor?

Dostumu telefonda iyi olduğuma ikna etmek kolay olmadı. Elimle "Her şey yolunda" işareti yaptığım fotoğraflarımı yolladım. İyi görünmediğimi söyleyip daha da şüphelendi. Günlerdir evden çıkmayıp patates kızartmasıyla beslendiğimi söyledim. Spora başlayacağım konusunda söz verdim, tatmin olmadı. Son olarak kendimi zorlayıp kimya hocam dışında bir iki köpek balığı da akrabalarından uydurup düşmanlarımızı güvenli bir uzaklıkta belirlemem onu ancak rahatlatı. Ailesine büyük yanlışlar yapan eniştem, sekiz yaşında yatağının altında torpil patlatıp kaçan kuzenim... "Onlardır herhalde, merak etme, bana zarar veremezler..." Yüz yüze görüşme sözü verip kapattık. Soğuyup büzülmüş patatesimi biraz daha az afiyetle yedim ama şikayet etmedim.

"Şansın da sebepleri vardır." Petronius

* Savaşmağa değer tek kavram: Kendi Kaderini Tayin Hakkı...

* Diplomasi çevresinden tiplerin muhabbetine tanık olmuştum. Burkina Faso'da görev yapmış büyükelçiden bahsedildiğinde, diplomat

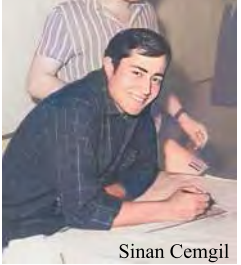
çocukları, bu mazlum Afrika ülkesiyle nasıl gaddarca alay ettiler, anlatamam. Bayrağı, halkı, tarihi olan bir ülke, anlamı 'mutlu insanlar diyarı'. Ulusal bağımsızlık liderlerinin adı Sankara. Hatta Ankara-Sankara kafiyesinin olduğu bir şarkıları da var, emperyalizme direnmiş halkımıza selam niteliğinde. Belli ki bu selam o bembeyaz çevreye ulaşamamış. "Peki Türkiye'ye gelen diplomatla da böyle dalga geçiliyo mudur Batı ülkelerinde" diye sordum, "Yok canım, biz o kadar geri değiliz" dedi içlerinden biri...

* Kıpır kıpır aleminin şifresi: "Gece genç!"

* Nurhak'ta vurulmuş, halk türkülerine girmiş bir efsane devrimci Sinan Cemgil. Torunu ve adası Ali Sinan Cemgil, 10 yaşında. Babasının işinden dolayı bu yıl Londra'ya taşınmışlar. Sosyal ve girişken bir çocuk olan Ali Sinan, dil problemi nedeniyle yeterince arkadaş edinememiş, ayrıca buradaki arkadaşlarını da özlüyormuş. Okulun ilk haftası bu hissiyatla iyice içini sıkıntı basmış. Sınıfta kocaman bir Avrupa haritası varmış. Öğretmen ders anlatırken, aniden ayağa kalkmış, meraklı bakışlar altında gidip Avrupa haritasında Türkiye'yi öpmüş! Sonra da geri dönüp sırasına oturmuş. Ah, canım kardeşim Ali Sinan... Özentisinden haybecisine, nanköründen güce tapanına bir sürü yetişkin tip kendi memleketlerini hor görüp batıya yavaşça tapınırken, sen benim kalbimi yaktın küçük dostum. Ülke adına seni gözlerinden öperim...

İnsan, siyasal hayvandı. Kapitalizm onu ekonomik hayvan yaptı!

* Afyon'un Balırmahmut köyünde, bir film setinde çalışmıştım. Köyün girişinde "Dilenciler Giremez" yazılı tabela vardı. El insaf! Apartman değil, iş yeri değil, dilenci niye giremiyormuş köye yahu? Dilenci diye illa ki dilenecek mi köyde? Belki daha evvel topladığı paraları harcamaya gelecek, nereden biliyosun? Kim dilenci kim değil, nasıl tespit edeceksin? O tabelayı gören dilenci, köye girmekten caymaz, iyice giresi gelir. Adı üstünde, dileğe bağlı, vermezsin en fazla!

Sinan Cemgil

* Somutta ve soyutta: KAFALARA DİKKAT!

* Bence Osmanlı'nın çöküşünde Üçüncü X'lerin, Dördüncü Y'lerin de payı var! Bir ismin ilki olmak varken, sıralamada bronz, mansiyon çağrışımları kişiyi ve memleketi negatif etkiler ki etkiledi işte! Her padişaha yepyeni bir isim verilmeliydi ki, gölgede hissetmesin kendini. Artık çok geç, biliyorum. Ola ki yeni imparatorluk kurarız, aklımızda bulunsun!

* Kim "Büyüsem de haysiyet celladı olsam" diye hayal kurar ki?!

* Bir arkadaşım lisedeyken güpegündüz diskoya gitmiş, okuldan bir grup öğrenciyle. Üstünde de babasının yeni aldığı hardal renkli bir palto varmış. Paltoyu sandalyenin arkasına asmış, pistte biraz dingildemişler, dönmüş masaya, palto yok! Bakınmış sağa sola, yetişkin bir adamın üzerinde hardal palto. Gitmiş yanına, "Galiba paltomu giymişsiniz" demiş, bitirir tavrı adam "Bu palto benim kardeş" diye cevaplamış. Acaba yanılyo muyum diye düşünüp "Cebinde gözlüğüm olacaktı" demiş, adam atmış elini iç cebine, hakkaten çıkmış gözlük. Adam bu sefer de gözlüğü masaya koyup "Bak artık iç cebinde gözlük yok!" diyip paltoyu uzaklaşmış. "Öyle bakakaldım, bi şey yapamadım, kocaman adamdı" diye anlattı. Hatıranın en başında, "Gündüz Diskosu"nu duyunca hafif bir ürpriydim zaten!

-Oluruz. Keşke.

"Hayat bir düşün ve bak dayın ne kadar eğleniyor" dedi annem. Kafayı kaldırıp baktım, dayım gerçekten iyi vakit geçiriyordu.

"Anne" dedim, "galiba

ben bu rüyayı daha önce bin defa gördüm, biraz sonra üzerimizden çok alçaktan ve çok yavaş uçaklar geçecek.

Bir yandan şaşıracağız, sevineceğiz, bir yandan da hükümet konağı binasına çarpacak diye korkacağız."

«Hükümet konağının altında küçük camiye kadar uzanan tüneller varmış, Osmanlı zamanında yapmışlar" dedi annem. Dedim "anne zannetmiyorum, Osmanlı zamanı hükümet yoktu. Sonlara doğru vardı ama o zamanlar kasabamızda hükümet konağı yoktu. Hepsini doğru olsa bile hükümet

konağının altından küçük camiye tünel olmasının hiçbir anlamı yok. Hükümet konağıyla küçük cami zaten birbirine çok yakın. Aklıma mantıklı hiçbir neden gelmiyor öyle bir tünelin inşası için. Bunlar gizemsiz kasabamıza gizem katmak için, kasabamızın özelliiksiz yüzüne bir gamze kondurmak için uydurduğumuz şeyler. Yapay sırlar. Kasabamızın tek ve en büyük gizemi bu söylentiye çıkaranların motivasyonudur; bu söylentiyle senelerce eğlenen, kakasıyla oynayan çocuk gibi oynayan bizlerin neşesidir."

"Bilmiyorum" dedi annem, "çocukluğumuzda hep anlatırlardı, annemin tanıdığı bir memur vardı, tünelleri gördüğüne yeminler ederdi. Başka bir şey gördü herhalde." "Belki" dedim "başka bir şeyler gördü, belki de gördüğünü

heyecan ve korku yüzünden yanlış yorumladı. Bilincimizin altında gerçekten efsaneye kadar uzanan tüneller vardır, gerçekten girersin hiç gün yüzü görmeden

efsaneye kadar gidersin. Belki de memur tanıdığının başına gelen oydu." "Zevzekleşme, şov yapma" dedi annem. İmkansız. "Zevzekleşmediğim ve şov yapmadığım bir düşün... Zannetmiyorum ve hayal dahi etmek istemiyorum."

Uçaklar düşünün üzerinden sessiz ve alçaktan geçmeye başladı. Bir süre sessiz kaldık, uçakları izledik. Hükümet konağının olduğu yere doğru süzülüyorlardı. «Hükümet binasının yıkılmasından neden bu kadar korkuyorsun" diye sordu annem. Bilmiyorum anne, üzücü bir rüya alemim var. "Hükümet konağımız yıkılırsa kasaba vasfımızı kaybederiz. Ama köy de olamayız. Hiç oluruz, boş oluruz. Hükümet konağının yıkıntılarından başlayıp çürümeye başlar kasabamız. Fenalıklar ard arda gelir."

dedim. "Yine sallıyorsun, belki de asıl hükümet konağından korkuyorsun ama yıkmaya da gücün yetmiyor? Buna ne dersin ibiş?" diye sordu. "Vaay" dedim,

"vaay ya" dedi. Hükümet konağından niye korkayım ya? Kalkınca düşünceğim anne. Şimdi elimizde üzerinden uçaklar geçen bir düşünümüz var. Elimizde bu an varken bu anın tadını çıkartalım. Korkulu bir eğlencemiz var. İçinde korku olmayan eğlence yavandır, yalandır. Korku eğlencenin pasta tabanıdır, pasta tabanı olmayan pasta muhallebidir. Sanırım artık uyanmaya yaklaşıyorum, zira mantıklı şeyler söylüyorum.

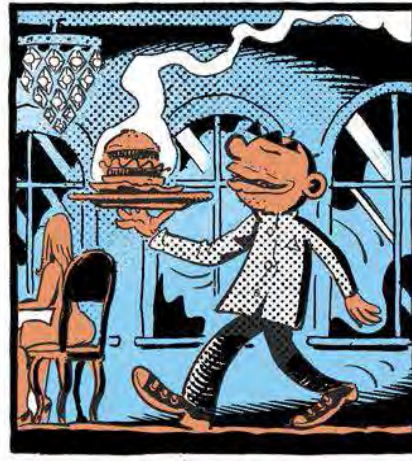
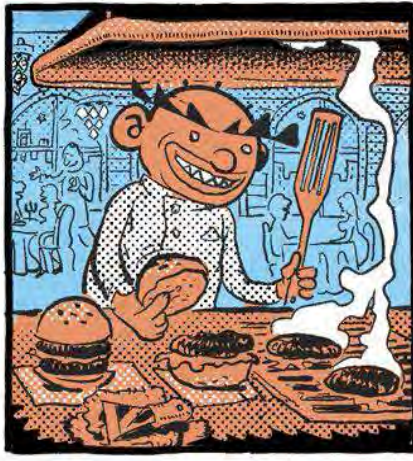
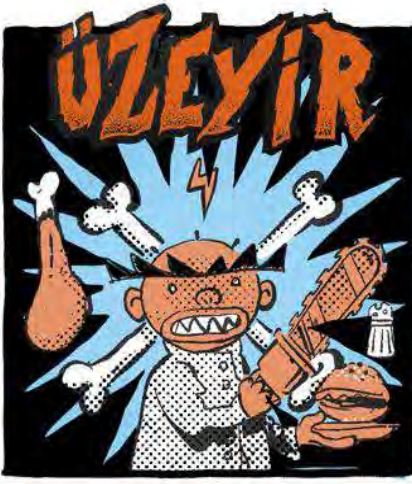
"Evdeki pasta tabanlarını yediğin zamanları hatırlıyor musun? Pasta tabanlarını kremasız, donmuş hamburger köftelerini ekmeksiz yiyordun. Tamam şeyleri takdir etmeyi, bir şeylerin tamam olmasını beklemeyi bilemezdin." dedi. Hatırlıyorum anne, o zamanlar tombuldum. O yüzden öyleydim. Şimdi şişmanım. Tombulun acelesi mi daha korkutucu, yoksa şişmanın sabrı mı? Bunu da başka bir rüyada görüşelim. Şimdi izin verirsen dans pistinde dayıma katılacağım.

Mustafa Satıcı

FURKAN ÖZÇOBAN

Merhaba.

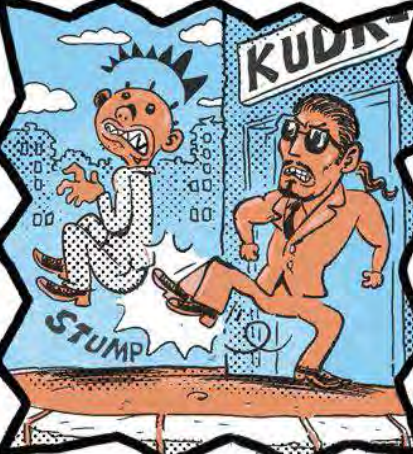
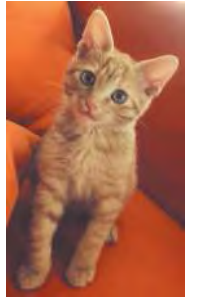
Çorabının topuk kısmı bazen tam oturmuyor ya topuğuna, hüzünlenmiyorum musun. Bence çok hüzünleniyorsun. Bir de bazen o topuk kısımları, renklerle de iyice belirleniyor ya, al sana tam bir kahırbelâ. O oraya tam oturmak zorunda. Ama oturmuyor da. Renkle şey olmasa o kadar şeyapmazsın belki de, ama bir de renkle de şey olmuş.

Çıldırırsın. Çorap mavi ama parmak kısımları ve topuk kısımları yeşil mesela. Evet, çorapların renklidir. O yeşil kısım oturmuyor işte. Yav düz çorapta bile insan bir rahatsız olur o topuk oturmuyunca, bir de böyle gözümüze sokar gibi. Derdiniz ne ya sizin. Ey çorap üreticileri. He hacıma benim. Ha diyeceksin ki "alma sen de öyle çift renkli." Nasıl almayayım, çok güzeller.

İki hafta kadar önce bir yavru kedi daha girdi hayatımıza. Evde zaten Venüs'le Çiko var. Yeni gelen kedinin adı Tatlış Minnoş. Bu ismi ona Hazar koydu. Hikayesi biraz ilginç Tatlış Minnoş'un. Yeşilköy'den ta Koşuyolu'na kadar komşumuzun arabasının kaputunda geliyor. Sonra kaputtan kaçıyor, marketteki dondurma dolabının altına saklanıyor. Tam dokuz saat kimse ulaşamıyor kediye. Tabii ki ben geliyorum sonra, Tatlış Minnoş'u bir şekilde alıyorum oradan. Henüz iki aylık. Erkek, sarman. Sarmanmış yani. Öyle bir kir pas içindeydi ki, yani öyle bir kir pas içindeydi. Tam üç kez şampuanlayıp yıkadık. Sonra da güzelce kuruttuk. O kadar susuz kalmış ki, yıkanırken bir yandan da su içiyordu. Aç da kalmış tabii. Ayı gibi yedi. Kum olayını hemen öğrendi, bir güzel de kakasını yaptı. Oh mis. Sonra da mışıl mışıl uyudu. Komşu geldi sonra kapıya. "Biz" dedi "yarın aldığımız yere bırakalım" dedi. Dedim "yok ya, o kadar macera yaşamış, ev kedisini olmayı hak etti bence, dur bakalım, bir şekilde ya sahiplendireceğim, ya da bizde kalacak, üçüncü kedimiz olacak" dedim. Ama hiç istemiyordum üçüncü kedimiz olmasını. İki kedi bile zorlarken, üç kedi, amanın amanın. Kumları hemen doluyor. Mamaları daha çabuk bitiyor. Zaten mama fiyatları uçtu. E bunun aşıları var, zartı var zurtu var. Var da var yani. Bir sahiplendirme girişimim oldu. Bir arkadaş ilgilenir gibi yaptı sonra ilgilenmedi. Bir yandan da hemen de sahiplendirmek istemiyordum. Biraz hayvan semirsin, bir kendine gelsin iyice, ondan sonra şeyapayım diyorum. Öyle öyle derken iki haftadır bizde. İki haftada bir aylık büyüdü. İki hafta önce iki aylık gibi görünüyordu, şimdi üç aylık gibi görünüyor. Özgüveni de yerine geldi bu arada. Hazar da deli çıkıyor Tatlış Minnoş'a. Ne yapacağım hiç bilmiyorum. Gerçekten ama sahiplendirmek istiyorum. Dur bakalım, biraz daha dursun da o zaman yine bir girişimde bulunurum. Bir de çok ciddi bir şekilde millette para yok. Bugüne kadar belki yüz kadar kedi sahiplendirmişimdir. Eskiden kolaydı. Artık insanlar çekiniyor. Çünkü kedi demek, para demek. Bir yandan da kalsın diyorum ama kalmasın da diyorum. Çok hızlı büyüyor. İki hafta sonra bu kedi dört aylık olacak. Dört aylık olunca sahiplendirmesi daha zor olacak. Of ya. Bir yandan da hiç istemiyordum sahiplendirmeyi ama diğer yandan da deli çıktı. O yüzden çok sahiplendirmek istiyorum. Deli çıktı ya resmen. Kemirme huyu var. Bir başlıyor parmaklardan doğru kemirmeye, insanın her yerini, kendisi artık bayılana kadar kemiriyor. Acıtarak kemiriyor. Az acıtarak kemiriyor ama sonuçta acıtarak kemiriyor. Az acı az acı derken bir bakıyorsun, toplamda çok acıyor. Çok kemiriyor abi, kemirme hastalığı var. Zevk yani, bundan büyük zevk alıyor. Uykumda kemiriyor. Ne yapacağım hiç bilmiyorum ya, gerçekten hiç bilmiyorum. Biri şu kediye alsın benden. Yeter ya, benimki de can ya. Vallahi bak, sizi kemirsin birazcık da artık, banane ya. Hayır bir de sadece beni kemiriyor evde. Özlem'i kemiriyor, Hazar'ı kemiriyor. Belki sizi de kemirmez hem. Alın ya şu kediye benden, vallahi bak. Aa, bu neymiş ya bu benim çektiğim çile.

O değil de ben parmaklarımdan tombikliğinden, ellerimin küçüklüğünden çok çektim ya. Ne bileyim, mesela hayatım boyunca elimle kimseyi tam onaylayamadım. Hani böyle baş parmağını gösteriyorsun, diğer parmaklarını yumruk yapıyorsun, olmadı ya, beceremedim. Yapıyorum o hareketi, onaylıyorum yani karşımdaki kişiyi, karşımdaki kişi asla tam olarak onaylandığını hissedemedi, hissedemiyor. Olmuyor yani, geçmiyor karşı tarafa o duygu. Hayatım boyunca bozkurt işareti yapmadım ben. Ama yapsaydım da istemezlerdi bence beni. "Hareketimize gölge düşürüyorsun", ve hatta, "milliyetçi hareket engelleniyor" derlerdi bence bana. Metalciler olmadım tam olarak, çünkü parmaklarımdan tombikliği, elimin küçüklüğü buna asla izin vermedi. Hisse demedim metalciliği, hissettiremedim. Hisse demeyince hissettiremeyince de olmuyor işte. Şimdi pandemide yumruklaşmak moda, yumruklaşayım diyorum, "bizim kedinin patileri de böyle" diyorlar. Nah işareti yapıyorum, "elini niye yumruk yaptın" diyorlar. Fuck you işareti yapıyorum orta parmağımla, kimseyi sinirlendiremiyorum. "Çok tatlısın" diyorlar, gülüp geçiyorlar. Çok zor ya, valla bak.

Hoşça kal.

Bitti.

ÖZER AYDOĞAN

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

“Hava soğudu -kasımın son günleri-/ Kar yağacak, bembeyaz olacak unutulmuşluğum.”
Edip Cansever

Boş, rüzgârlı hastane yolu. Kış günü. Orada görmüştüm. Çapraz geçtik. Ben giderken o dönüyor. Bir adam. Elinin çengel yaptığı iki parmağına topuk kısmından takıp sarkıttığı bir çift erkek ayakkabısı, biraz eskice. Dünyanın en hüznü, en iç paralayıcı görüntüsü. İçim cız etti. Kısa bir nefes aldım. Adamın dalgın, düşünceli ifadesi. Yürüyüşünün yavaşlığı. Onların sahibine o hastanede ne oldu?

Ayakkabılar niye geri gidiyor. Ayakkabılar; en kişisel, en gizemli giysilerimiz. “Gizemli” olmaklığı; giyen kişiyi temsil/ imgeleme gücünden; bulanık, akıl karıştırıcı mecazlar uçuşturmasından. Aşırı ‘Şahsi’liğinden. Giyenle kendisi arasında kurduğu o “biricik” güçlü sihirli anlaşılmaz bağ. Pantolonda ceketle, gömlekte zerresi mevcut olmayan o tuhaf “şey” Hastane yolundaki adamın elinde ölmüş bir kişiye ait olduğu çok bariz olsa dahi; artık giyilmeyecek bir ceketin, şapkanın asla yapamayacağı o garip çarpıcı etki. “Düşmanı ayağa baktıran” şaibeli o şey’in de dahil olduğu acayıplık. “Başkasının ayakkabıları içinde epeyce yürüme” gerekliliğinin de...

Daha eskiden, her şeyin bunca bariz, aleni/apaçık dımdızlak ortalarda olmadığı; faş edilmediği yarı gölgeli zamanlarda yine ananemden görmüştüm. Çıkartılıp bırakılmış bir ayakkabının teki kazayla ters döndüyse; tıkırdayan diz kemiklerine falan aldırmadan telaşla koşup eğilir hemen ters çevirir düzeltirdi. Bir hışımla. Sanki bir parça kor sobadan sıçrayıp ahşap zemine düşmüş. “Ben eğilemiyorum evladım, düzeltiver onu” diye güvenip bana işaret etmeden. Başka bir şey yere düştüğünde

yaptığı gibi. O derece acil. Mühim. Bir çocuğa emanet edilemeyecek ehemmiyette. Demek ki. Ayakkabıları tuhaf bir saygıyla, hatta neredeyse törensel de denebilir bir edayla anca bir bebeğe gösterilebilecek bir hassasiyetle çevirir düzeltir hizalar

bitiştirirdi. “Ters olunca ne olur, ha ne olur? anane anane...” Sorardım. Eteğini çekiştirirdim. Kurcalarsan iyice kaybolur. Bir yerinde durabilmeyi öğrenmek... Sonra büyüünce; o en kişisel; içindeki kişiyi en doğrudan imleyen nesnenin ters çevrilmesine gösterilen o aşırı tepkinin; o kişinin “ölümünü” “benzeştirme yoluyla çağırabilmesi”

ihtimaliyle, ilişkili olabileceğini düşündüm. Acaba öyle miydi? Yeryüzüyle aramızdaki

temas noktamız olan o “taban”; yere dönük, yaşadığımız, yürür durumda olduğumuz zamanlarda olduğu konumunda olmalı. Olmalıydı. Ters dönmesi, atlar için kullanılan “Nalları Dikmek” teriminde olduğu gibi; tabanı yukarı bakan ayakkabı. Yukarı bakan ayaklar. Sahibinin ölümünü çağırıştırır; çağırabilir gibisinden bir şey mi? Tam bilemiyorum. O vakitler misafir gittiğimiz bütün evlerde de aynı

şekilde ters dönen pabuçlar hemen çevrilirdi. Ah, o ahşap cumbalı evlerde olan bitenler...

Bu anlattığım muammalı davranışların bir başka çeşidini çok sevdiğim, büyük şairimiz Dağlarca “Çocuk, Gece ve Ayakkabılar” adlı şiirinde şöyle anlatmıştı; Yazıyı onunla bitireyim. “Gece olunca herkesten gizli/ Bir işimiz vardı çok garip./ Ayakkabıları dizedik kardeşimle/ Hırsızlar gibi taşlığa inip./ Babaminkiler bir yanda benimkiler bir yanda/ Biz iki erkek. / Gecenin ve mesafenin karanlığına karşı/ Kim bilir neler düşünerek.”

Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Vincent van Gogh 1853-1890 (Ayakkabılar)

Naci Kalmukoğlu 1896-1951

Fazıl Hüsni Dağlarca 1914-2008

RİNG LIGHT ESNAFININ BİR GÜNÜ

Son serüvenin sonu

Kolumdaki yeşil kadranlı Omega'ya baktım. Rahmetli babam Senat O'dan kalma. Siyah deri kordon beni yetim kaldığım günlere bağlıyor. Sadece o değil. Babamın, vaktiyle muz kolilerine konup ardiyeye kaldırılmış kitaplarını da evime taşıdım. Onun çizdiği, işaretlediği, notlar yazdığı sayfaları okuyorum. Karakolda boş otururken kitaplara dalyorum. Görme Biçimleri'nde John Berger, Van Gogh'un Başak Tarlası Üzerinde Kargalar tablosundan bahsederken "Bu, bir tabancayla kendini vuran Van Gogh'un yaptığı son resmidir. Şimdi ona tekrar bakın" yazmış. Tabloya yeniden baktığımda, kargalar, ressam kendi göğsüne ateş ederken çıkan silah sesinden ürkmüş gibi görünüyor.

Babamın öldürülmesinden önce oynadığımız son oyunu hatırlıyorum. Yatağıma uzanmıştım. O da yanıbaşında diz çökmüştü. Sordu: "Sabah ıssız bir ormanda uysan ne yaparsın?"

"Ormanda mı? Nasıl olabilir ki?"

İşaretparmağıyla havada bir daire çizdi: "Bu odada uyudun. Ve sabah gözünü ormanda açtın." Babam böyle soru-cevapla ilerleyen hikayeler kurgulardı. Polis olduğu için mi? Sanmam. Hayatı acıklı bir şaka saydığından.

"İlk uçakla eve dönerim."

"Uçakla mı? Yurtdışında mısın? Hem sonra, pasaportun var mı?"

"Yok mu?"

Başını iki yana salladı: "İ-h."

"Para?"

"Nanay."

"Bağırırım. 'İmdaaaaaat!' diye haykırıyorum."

"Güzel. Fakat hiçbir karşılık alamıyorsun. Sadece civardaki kuşlardan birkaç rahatlıp olup kaçıyor."

"Yürürüm."

"Tamam. Tümsekten yukarı yürüdün. Ve genişçe bir toprak yola çıktın."

"Araba geçmiyor mu?"

"Şimdilik hayır. Etrafta herhangi bir tabela ya da yön levhası bulunmuyor. Uzaktan yirtıcı hayvanların sesleri duyuluyor arada bir."

"Yolu takip ederim."

"Ne tarafa doğru?"

"Sağ tarafa."

"Hımmmm? Yarım saat kadar sonra külüstür bir kamyonet peyda oldu. Arkandan toz kaldırarak yaklaşıyor."

"Otostop çekerim!"

"Yani?"

"Filmlerdeki gibi, başparmağımı... Yo! Yolun ortasında kollarımı sallayarak zıplarımlı Durmasını garantilemek için."

"Akıllıca. Kamyonet sahinden de duruyor. Tekerlekli çöp bidonu gibi bir şey. Kapıya koşuyorsun."

Şoför koltuğunda ihtiyar bir kadın. 70'lerinde. Zayıf, esmer, buruşuk. Kamyonetle akran. Birbirlerine benziyorlar. Döşemeler yırtık. Ve... kadın İspanyolca'ya benzer bir dilde konuşuyor:

Güldüm: "Ne diyor?"

"Nerden bileyim?... Binecek misin?"

"Evet... Tezeye İngilizce biliyor mu?"

"Hayır. Sigara yakıyor. Telsizle konuşuyor. 15-20 dakika sonra solda 3 katlı, büyükçe bir ahşap binanın önünde kamyoneti durduruyor. Bina, eski bir pansiyona benziyor. Önünde birkaç dönümlük bir alan. Paslı bir basket direğine urganla bağlanmış bir adam... Yüzü gözü şiş, üstü başı yapış yapış. Başı öne düşmüş. Baygın. Ve... sol bacağının dizden aşağısı yok. Kan damlıyor. Belli ki yeni kesilmiş."

"Ne?! Adama kim işkence etmiş?"

"Bu soru zihninde belirlediği anda, ellerinde otomatik silahlarla iki adamın teyzeciğe yöneldiğini görüyorsun. Mutlu mesut kucaklaşıyorlar. Heriflerden biri çenesiyle seni göstererek yaşlı kadına bir şey soruyor.

Aralarında birkaç cümle konuşuyorlar."

"Ne diyorlar?"

"Yerel İspanyolca. Anlamıyorsun. Duymuyorsun da. Çünkü dev bir Calupoh sana doğru havlayarak koşuyor."

"Calupoh mu?"

"Meksika kurdu diye bilinen kırmızı bir canavar."

İyice heyecanlanmıştım: "Kaçarım!"

"Sen topuklarken canavar fırlayıp peşinden yetişt."

Uçtu ve önyakları senin kürek kemiklerine vurdu."

"Düşüm mü?"

"Hem de sertçe. Calupoh da sırtına çıktı. Tam arkadan boynunu ısıracakken gerillalardan biri seslendi ve köpek derhal seni bırakıp herife koştu."

"Buradan tüyemiyor muyum?"

"Fırara yeltenirsen... seni vururlar. Kaçmayı başarsan bile... orman da tehlikeli. Oradaki canavarlar laftan, komuttan hiç anlamaz."

"Peki. Kalyorum."

"Beraberce binaya yöneliyorsunuz. O esnada gözün Capuloh'ta. Kesik bir bacak kemiriyor. İnsan bacağı. İçeri girip ikinci kata çıkıyorsunuz."

Lokanta ya da yemekhane benzeri bir salon. Masalarda askeri kıyafetli adamlar tabldot kaplarından yemek yiyor."

"Kaç kişiler?"

"Tezeye hariç 11 kişi. Ha, bir de aşçı. Üçünüz pencere kenarındaki bir masaya oturdunuz. Sizin yemekleriniz tabaklarda geliyor. Yiyecek misin?"

"Aç mıyım?"

"Herhalde. Kahvaltı yapmadın. Fakat camdan şu basket direğine bağlı adam ile insan bacağı kemiren köpeği görmek..."

"Midem bulanır. Zaten korkudan açlığımı unuturum."

"Bu arada dikkatini bir şey çekiyor."

"Ne?"

"Köpeğin kemirdiği, bir sağ bacak."

"Başkasına mı ait?"

"Sence?"

"Yaralı adamın iki sağ bacağı olamayacağına göre..."

"Tabağında barbunya var. Solucan şeklinde et parçaları. Ne eti olduğunu bilemezsin. Domuz mu, fare mi, insan mı?.. Karşıdaki herif iştahla yiyor."

"Cadı?"

"Şeytani bir ısıltı yayan gözlerini sana dikmiş. İkramını beğenmezsen, bunu hakaret sayacak muhtemelen."

"Tabaktaki solucanlar hareket etmiyor, değil mi?"

"Kalin çekilmiş kıyma sadece. Fakat... sos olarak böcek ezmesi kullanmışlar. Afiyet olsun."

"Teşekkür ederim baba. Bir kaşık alıyorum."

"Tadı nasıl?"

"Sen söyle."

"Enfes."

"Ciddi misin?"

"Kesinlikle. Marine edilmiş et ağzında dağılıyor. Yanında mora çalan yeşil bir içecek sunmuşlar. Bilmediğin bir meyvenin suyu. Leziz ve hafif. Belki de bu insanlar kötü değildir?"

"Doğru! Aslında bana hep iyi davrandılar. Kadın arabaya aldı. Köpeğin parçalamasına göz yummadılar. Şimdi de sofralarında oturuyorum."

"Son lokmanı çiğnemektesin. Herif pencereyi açıyor."

Otomatik tüfeği sana uzatıyor. Karşıdaki direğe bağlı adamı vurmanı emrediyor."

"Tüfeği onlara karşı kullanırım!"

"Cadı tezeye elindeki alüplatları ensene dayamış. Seçim yapacak durumda değilsin. Diğer haydutlar da masanın etrafında kümelenmişler. Senin ne yapacağını merak ediyorlar."

"Tutsağı öldürmeli miyim?"

"Nişan alıyorsun. Dikkat kesilmişsin. O anda adam gücbele başını kaldırıp bana bakıyor. Ve afalıyorsun. Çünkü o senin tanıdığın biri."

"Kim? Sen misin yoksa baba?! Bu insanlar deli mi? Bizden ne istiyorlar?! Dahası, sen neden beni böyle korkunç bir macera içinde sürüklüyorsun? Ne biçim babasın?! Pedagoji diye bir şey var. Bana travma mı yaşatmak niyetindesin?!"

Babam kahkaha attı: "Sadece bir hikaye bu!"

Burada, evimizde oturuyoruz, güvendediz. Masaların eskisi kadar sevmediğini düşünüyorum."

"İyi de nasıl kurtulacağım bu manyakların elinden?!"

"Ben de onu düşünüyorum!"

"Serüvenin sonunu bilmiyor musun?!"

"Hayır. Sadece uyduruyorum."

"Onu biliyorum. Anlatmaya başladığında hikayenin nereye varacağını..."

"Senden öğreniyorum."

"Benden mi? Nasıl? Senin reaksiyonlarına bakıyorum. Sen heyecanlandığında olayları yavaşlatıyorum. Sıkılmaya başladığını sezdiğimde de işlerin kızışmasını sağlıyorum."

"Tüm bunlar bir rüya çıkacaktı, değil mi?"

"Asla. Macerayı 'Meğerse rüyaymış' diye bağlamak hilekarlık olur."

Başkarakteri, yani seni birilerinin gelip kurtarması da öyle."

"Öyleyse tek ihtimal kalyor: Öldürüleceğim."

"İmkansız. Başkarakterin yenilmesi hikayeyi ifsat eder. Dikkat et Alp, bir anlatıda rakip ne kadar başedilmez ise heyecan da o kadar yükselir. Kahramanın başındaki belalar çoğalıp büyüdükçe de macera alevlenir."

Uydurma öykülerin faydalarından biri nedir biliyor musun?"

"Eğlendirmesi mi?"

"Kurmacalar, seni hayatın belirsizliğiyle barıştırır. Ve sürprizlere hazırlar."

"Anladım... Haydi, devamını anlat!"

İçerden annemin sesi duyuldu: "Seenaat! Coşturma çocuğu. Bırak uysun!"

Babam başını çevirip "Taaamam, Meleko" diye cevapladı

[annemin adı Melek], kolumdaki Omega saate baktı: "Oooo, geç olmuş. Annen haklı. Yarın devam ederiz. Şimdi yat, benim akıllı oğlum. Seni çok seviyorum." Bana sınıksı sarıldı. "Dişlerini fırçalamış mıydın?"

"Hi-him."

"İyi uykular canım Alp. Laçın. Derin, dinlendirici bir uyku uyu yavrucuğum." Yanaklarını optü.

Uzandım. Üstümü örttü.

Kalktı. Eşikte durup bana gülümsedi. Ve ışığı söndürdü. Onu bir daha hiç görmedim. Ertesi gün başından vurulacaktı. Hikayenin sonunu asla öğrenemedim.

